

Paaswake 4 april 2026

Sint-Romboutskathedraal Mechelen

Homilie aartsbisschop Luc Terlinden

Wanneer de verrezen Christus zich openbaart, wekt Hij verwondering en verbazing. Het is waar: wanneer een dode verrijst, ligt dat niet in de orde der dingen... Die verwondering was er bij Maria Magdalena en de andere Maria, maar ook bij de apostelen. En dat is vandaag nog steeds zo voor hen die deze ontmoeting ervaren, zoals de catechumenen die in deze paasnacht het doopsel, het vormsel en de eucharistie zullen ontvangen.

Als we luisteren naar het verhaal van hun ontmoeting met Christus, moeten we vaststellen hoe uiteenlopend en vaak onvoorspelbaar de wegen zijn. Sommigen ontmoeten Hem bij het lezen van een Bijbeltekst, anderen door het getuigenis van een naaste of via een filmpje, weer anderen in een moeilijke periode, in tijden van ziekte of bij het verlies van een dierbare.

Hun verhalen verrassen ook gelovigen die al lang gedoopt zijn. Zij hadden deze nieuwe gelovigen in Jezus Christus niet altijd zien aankomen. En zelfs als zij hierop hun hoop hadden gesteld, moeten zij erkennen dat dit niet in de eerste plaats te danken is aan hun eigen verdiensten of aan een strategie. Gelovigen kunnen niet anders dan hierin het werk van de Heilige Geest ontwaren, de Geest van de Verrezenen. En de Geest houdt ervan ons te verrassen...

Maar deze ervaring van de ontmoeting met de verrezen Christus, gisteren en vandaag, roept verschillende gevoelens op. De twee Maria's uit het Evangelie waren bij de aankondiging door de engel van de verrijzenis, vervuld van zowel vrees als van grote vreugde. Die vrees is in de Bijbel niet noodzakelijk angst, maar ook het gevoel waardoor iemand wordt aangegrepen wanneer hij dicht bij God komt. Het ontstaat bij het onverwachte en het onuitsprekelijke van het mysterie. Het kan gepaard gaan met angst. Daarom zegt Jezus tot de vrouwen: "Weest niet bevreesd." Maar deze vrees doet niet vluchten: zij is veeleer vermengd met verwondering en verbijstering - God is hier, en ik had Hem niet herkend. Dat is de ervaring van vele van onze catechumenen.

Deze onverwachte ontmoeting met God in de verrezen Jezus wekt ook een diepe vreugde op. Het is de vreugde waarvan de paasdopelingen vandaag getuigen. Een vreugde die ook bevrijding is en licht in een duisternis die sommigen doormaken. Zij ontstaat uit het besef dat ik door Jezus bemind word zoals ik ben, ongeacht mijn geschiedenis en mijn afkomst.

Dit moment van ontmoeting met de levende Jezus, dat zich heel plots kan voordoen of het resultaat kan zijn van een lange weg, is een nieuwe geboorte, een nieuw begin. De

vrouwen uit het Evangelie gaan, in hun vrees en vreugde, op weg om het nieuws van de verrijzenis van Jezus aan de leerlingen te verkondigen.

Dit nieuwe leven is het leven dat wij in het doopsel ontvangen en dat ons met Christus verenigt: “Door het doopsel in zijn dood zijn wij met Hem begraven, opdat ook wij een nieuw leven zouden leiden”, zegt de apostel Paulus. Door het doopsel laten wij de oude mens, getekend door de zonde, achter ons om te leven vanuit de Geest van de Verrezenen.

Dit nieuwe leven komt in de eerste plaats tot uiting in het getuigenis, zoals bij de twee Maria's, de eerste verkondigers van het goede nieuws van de verrijzenis. Zij worden door Jezus gezonden om de Blijde Boodschap aan zijn broeders te verkondigen. De ontmoeting met de verrezen Jezus maakt van ons getuigen, missionarissen van deze Blijde Boodschap.

Maar dit getuigenis is onafscheidelijk verbonden met een andere dimensie van het nieuwe leven dat wij in het doopsel hebben ontvangen. Want het geloof in Jezus roept ons ook op tot keuzes, tot een andere levenswijze. Paulus heeft dit samengevat in de brief aan de Galaten door de vruchten van de Geest op te sommen: “liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid en ingetogenheid” (Gal. 5, 22-23). Het eerste getuigenis dat wij geven van ons geloof in de verrezen Jezus is dat van de goedheid en de vruchten van de Geest. Een getuigenis dat wij kosteloos en onbaatzuchtig geven, zonder noodzakelijk iets terug te verwachten of erkenning te zoeken.

Het getuigenis is ten slotte ook dat van de hoop. Want de aanwezigheid van de verrezen Christus, zelfs in de meest uitzichtloze situaties, is een bron van hoop. Zij nodigt ons uit om niet te wanhopen en de moed niet te verliezen, zelfs in tijden van oorlogen en steeds dreigender conflicten. Het gebruik van geweld en wapens, die de zucht naar macht en dominantie bevredigen, de schending van het internationaal recht en de instellingen die instaan voor samenwerking en vreedzame conflictoplossing ondermijnen, kunnen wij alleen maar veroordelen. Laten wij, ondanks alles, toch de hoop niet verliezen! Misschien zullen wij ook verrast worden. Wie had na de kruisdood van Jezus kunnen denken dat leven en vrede uiteindelijk zouden zegevieren en het laatste woord zouden hebben?

De vrede is de gave die Jezus na zijn verrijzenis aan zijn leerlingen heeft geschonken. Zij is ook een dringende oproep voor vandaag: geen oorlog meer, geen conflicten meer! Laten wij stellig hopen dat ook wij positief verrast mogen worden.

+ Luc Terlinden

Aartsbisschop van Mechelen-Brussel